Recensie: Van den vos die amoc maecte ***

CC Kapellen

woensdag 26 maart 2025

foto © Sara De Graeve

Recensie:

Death by tintenkiller. Wat hadden we graag gehad dat Dimitri Leue wat meer zijn tintenkiller had bovengehaald om in zijn originele bewerking naar het Middelnederlandse originele satirische dierenepos Van den vos Reynaerde van Willem die Madocke maecte te snijden. Zijn Van den vos die amoc maecte is voor alle duidelijkheid best genietbaar, zit weer vol spitsvondigheden qua taalvondsten ('ontbering'), dubbele bodems met seksuele laag ('geschoren kat', 'eierstokken die beginnen te klingelen'), een verwijzing naar het katholicisme ('Ju-das'), een knipoog naar natuur vs. cultuur en beschaving, bevat een sneer naar de 25% invoerrechten van Trump en de handelsoorlog die ie voert, laat het schrijverschap en toneel zelf aan bod komen (zo wordt er onder andere expliciet gezegd wanneer er een personage af gaat), passeren er allerhande sappige dialecten, maar sleept ook het vertelritme ('Zeg het dan… Zeg het!'), zien we de acteurs volksdansen of worden er stukjes gezongen zoals 'Parole Parole', 'Never gonna give you up' en 'Wannabe', en vermoeit de voorstelling ook wel bij momenten omdat er soms geen maat lijkt op te staan waardoor die toch als een lange zit aanvoelt.

In Van den vos die amoc maecte staat de Leeuw (neergezet door Frank Focketyn) centraal en da's al helemaal niet naar de zin van Vos. Want het verhaal gaat over hem. Leeuw is een naïeve rechter die zich laat manipuleren, weliswaar niet in de betekenis van 'zijn nagels laten doen' zoals hier gesuggereerd wordt, maar wel in die van bespeeld worden door een ander. Vos heeft namelijk de moord op de kinderen van haan op zijn geweten en niet alleen dat. Hij heeft de vrouw van Wolf verkracht. Daarvoor wordt ie naar het dierenrechtbank, die verkeerdelijk als 'slachtbank' beschouwd wordt, geleid waar de Leeuw voorzitter van is. Die wil vooral in eerste instantie dat de zaken blijven draaien en ziet vooral een probleem wanneer ie door anderen gestoord wordt. Want ofwel is er niets aan de hand en wordt ie onterecht gestoord en is dat een probleem ofwel is er wel iets aan de hand, en is dat ook geen goed nieuws.

Das is de neef van Vos en moet hem tot bij de Leeuw brengen. Eerst horen we in Van den vos die amoc maecte Vos zeggen dat de kinderen van haan al dood waren en hij het zonde vond dat ie ze dan niet zou opeten. Maar tegenover Leeuw stelt ie dat hij hem een plezier wou doen vermits hij weet dat ie al dat vroege gekukeleku hekelt van de haan. Als straks die kleintjes groot zouden worden, zou dat de lawaaioverlast 's ochtends alleen maar vergroten, zo paait ie hem. En wat die verkrachting betreft, stelt Vos dat Wolf zijn vrouw al jarenlang verwaarloost.

Zeker, Beer en Kat heeft Vos vakkundig in de val gelokt waardoor de ene ont-oort en de andere ont-oogt

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

werd door respectievelijk zijn hoofd in een boom te steken op zoek naar honing, en de ander door zijn hoofd in een strop te steken waardoor ie aangevallen werd door mensen terwijl ie aan Vos wou bewijzen 1 minuut omgeven door muizen zijn instinct om hen te doden zou kunnen onderdrukken. Maar eigenlijk hebben ze dat aan zichzelf te danken en is het moeilijker om te bewijzen dat Vos hen in de val gelokt heeft. Het is vooral genieten van Inge Paulussens spel wanneer die een heerlijk domme kip neerzet of een gehaaste haas met slissende 's' in deze voorstelling.

Finaal wil Van den vos die amoc maecte de kijker, hier wat oneerbiedig herleid tot 'theaterstoelzitters', een spiegel voorhouden. 'Speel ik u? Of bent u mij?' vraagt Leeuw aan het publiek. Terwijl de das eerder aan de leeuw gevraagd heeft: 'Zijn wij wilde beesten die elkaar zo maar wat afmaken of zijn wij intelligente dieren die met respect omgaan met elkaar?'

Van den vos die amoc maecte steekt stampvol ideeën, kent minstens 4 lagen, zo is er spel en dans, vertelling en commentaar, daarnaast ook nog eens theater in/over het theater in te zien waarbij de naam die gegeven wordt aan de geile otter als onnodig en onrespectvol natrappen aanvoelt naar iemand uit de cultuursector zelf en wordt de Vlaamse en eigen identiteit tegen het licht gehouden waarbij de leeuw op basis van dit verhaal niet meteen het lichtend voorbeeld is waar je je aan op wil trekken als bevolking …, dat het wat ons betreft gewoon té veel is, de productie qua lengte na verloop van tijd te langdradig aanvoelt en de volksdansjes als excuus lijken om de aandacht van het publiek terug te winnen door hen mee in de handen te laten klappen.

Less is more. Bij deze dus een pleidooi voor death by tintenkiller, hoe lastig veel schrijvers en creatives zoals Leue het daar ook mee hebben. Schrappen is dan ook een kunst op zich.

< Bert Hertogs >

Credits:

Met: Inge Paulussen, Jonas Leemans, Han Coucke, Frank Focketyn Tekst en Regie: Dimitri Leue Decor: Leue Kostuums: Eva De Mul Techniek, lichtontwerp: Sonista Foto's: Diego Franssens Video: Arn Van Wijmeersch Choreograaf: Iris Bouche Scene foto's: Sara De Graeve Gerealiseerd met de steun van de Belgische taxshelter maatregel via Flanders Tax Shelter en CC De Klap Deurne

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.